

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7992/2025
23.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у правној ствари предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Милан Милић, адвокат из ..., против противника предлагача „Инфраструктура железнице Србије“ АД Београд, ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 732/24 од 17.03.2025. године, у седници одржаној 23.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 732/24 од 17.03.2025. године, у делу става првог изреке којим је потврђено решење Основног суда у Врбасу Р1 79/23 од 25.03.2024. године у ставу четвртом изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија предлагача изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж 732/24 од 17.03.2025. године, у делу става првог изреке којим је потврђено решење Основног суда у Врбасу Р1 79/23 од 25.03.2024. године у ставу четвртом изреке.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу Р1 79/23 од 25.03.2024. године, ставовима првим и другим изреке, одређена је накнада у новцу за експроприсану непокретност из ЛН бр. .. КО Врбас, парцела бр. .., њива 1. класе, површине 736 м², раније у власништву предлагача, са уделом од 1/1, која је експроприсана правноснажним решењем о експропријацији Општинске управе општине Врбас, Одељење за урбанизам, стамбене послове, заштиту животне средине и енергетски менаџмент бр. 465-450/2020-IV/05 од 26.11.2020. године, у циљу реконструкције, модернизације и изградње двоколосечне пруге Београд – Нови Сад – Суботица – државна граница (Келебија) и противник предлагача је обавезан да предлагачу исплати новчану накнаду за експроприсану непокретност од 1.478.624,00 динара са законском затезном каматом од 25.03.2024. године до исплате. Ставовима трећим и четвртим изреке, одређена је накнада у новцу за експроприсану непокретност из ЛН бр. .. КО Врбас, парцела бр. .., њива 1. класе, површине 1071 м² и парцела бр. .., њива 1. класе, површине 818 м², раније у власништву предлагача, са уделом од 1/1, која је експроприсана

правноснажним допунским решењем о експропријацији Општинске управе општине Врбас, Одељење за урбанизам, стамбене послове, заштиту животне средине и енергетски менаџмент бр. 465-450/2020-IV/05 од 11.01.2021. године, по захтеву странке, и противник предлагача је обавезан да предлагачу исплати новчану накнаду за наведене експроприсане непокретности укупно 531.205,54 динара са законском затезном каматом од 25.03.2024. године до исплате. Ставом петим изреке, противник предлагача је обавезан да предлагачу накнади трошкове поступка од 83.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж 732/24 од 17.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба предлагача и потврђено је првостепено решење. Ставом другим изреке, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, предлагач је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба ванпарничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији предлагача као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку – ЗВП („Службени гласник РС“, број 45/13... 106/15), Врховни суд налази да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Побижаним решењем одлучено је о накнади за експроприсане непокретности, уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене члана 42. Закона о експропријацији и члана 83. Закона о планирању и изградњи. У спроведеном поступку, нижестепени судови су, тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсану непокретност, у смислу члана 42. став 2. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, број 53/95, 23/01 и 20/09), израженог кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о одређивању накнаде за експроприсане непокретности, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. У смислу члана 10. наведеног закона у побижаној другостепеној одлуци изражен је правни став да се у односу на парцеле (кат.парц. бр. .. и ..), које су експроприсане на захтев предлагача, као власника земљишта и за чију експропријацију није утврђен јавни интерес, не може применити ситуација као када је планским документом (у конкретном случају то је Просторни план подручја посебне намене инфраструктурног коридора железничке пруге Београд – Суботица – државна граница (Келебија)), предметно земљиште намењено за површину јавне намене и фактички је приведено намени. Ревизијом предлагача се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, који се примењује на основу чланова 27. став 2. и 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 2. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Предлог ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност поднет је 24.07.2023. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 531.205,54 динара динара.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинскоправном поступку, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност, према средњем курсу НБС на дан подношења предлога не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија предлагача није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић